

torahelohim.org

תורת אלהים: נספח 5: יום השבת ויום הליכה לכנסייה – שני דברים שונים

מהו היום שבו יש ללכת לבית הכנסת?

אין מצווה על יום מסוים לעבודה זרה

נפתח את המחקר הזה ישירות בנקודה המרכזית: אין מצווה מאלוהים שמגדירה באיזה יום נוצרי צריך ללכת לבית הכנסת, אך יש מצווה שמגדירה באיזה יום עליו לנוח.

הנוצרי יכול להיות פנטקוסטלי, בפטיסטי, קתולי, פרסביטריאני או מכל זרם אחר, ולהשתתף בתפילות ולימודי מקרא ביום ראשון או בכל יום אחר, אך זה לא פוטר אותו מהחובה לנוח ביום שקידש אלוהים: היום השביעי.

ניתן לעבוד את אלוהים בכל יום

אלוהים מעולם לא קבע יום ספציפי שבו ילדיו צריכים לעבוד אותו: לא שבת, לא ראשון, לא שני, לא שלישי, וכן הלאה.

כל יום שבו הנוצרי רוצה לעבוד את אלוהים בתפילה, בשבח, ובלימוד, הוא יכול לעשות זאת—בין אם לבדו, עם משפחתו, או בקבוצה. היום שבו הוא מתאסף עם אחיו לעבוד את אלוהים אינו קשור למצווה הרביעית ואין לו קשר לשום מצווה אחרת שניתנה על ידי האב, הבן, ורוח הקודש.

מצוות היום השביעי

המוקד הוא מנוחה, לא עבודה זרה

אם אלוהים באמת רצה שילדיו ילכו ל**משכן**, ל**מקדש**, או לבית הכנסת בשבת (או ביום ראשון), הוא ללא ספק היה מציין פרט חשוב זה במצווה.

אבל, כפי שנראה להלן, זה מעולם לא קרה. המצווה אומרת רק שאסור לנו לעבוד או לגרום לאף אחד אחר, אפילו לא לחיות, לעבוד ביום שקידש אלוהים.

מדוע אלוהים ייחד את היום השביעי?

אלוהים מזכיר את השבת כיום קדוש (נפרד, מקודש) במקומות רבים בכתבי הקודש, החל משבוע הבריאה: **וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיִּשְׁבֹּת שַׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשֵׁהוּ קְדוּשָׁה, כִּי בּו שַׁבַּת מְכַל מְלֶאכֶתוֹ אֲשֶׁר בְּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת (בראשית ב:ב-ג).**

ביום השביעי השלים אלוהים את המלאכה שעשה; לכן נח ביום השביעי מכל מלאכתו. ואז בירך אלוהים את היום השביעי וקדש אותו, כי בו נח מכל מלאכת הבריאה שעשה.

בהזכרת השבת הראשונה, אלוהים מניח את היסוד למצווה שייתן לנו בהמשך ביתר פירוט, שהיא:

1. הבורא הפריד יום זה מששת הימים שקדמו לו (יום ראשון, שני, שלישי, וכו').
2. הוא נח ביום הזה. אנו יודעים, כמובן, שהבורא אינו זקוק למנוחה, שכן אלוהים הוא רוח (יוחנן ד:כד). אך הוא השתמש בשפה אנושית זו, הידועה בתיאולוגיה כאנתרופומורפיזם, כדי שנבין מה הוא מצפה מילדיו לעשות ביום השביעי: לנוח, בעברית "שבת".

השבת והחטא

העובדה שקידוש (או הפרדה) של היום השביעי משאר הימים התרחשה כל כך מוקדם בהיסטוריה האנושית היא משמעותית, מכיוון שהיא מבהירה שרצונו של הבורא שננוח דווקא ביום הזה אינו קשור לחטא, שכן החטא עדיין לא היה קיים על פני הארץ. זה מצביע על כך שבשמיים ובארץ החדשה נמשיך לנוח ביום השביעי.

השבת והיהדות

אנו גם שמים לב כי אין זו מסורת יהודית, שכן אברהם, שממנו יצא עם ישראל, עדיין לא היה בתמונה, והוא היה מופיע רק כמה מאות שנים מאוחר יותר. במקום זאת, מדובר בהצגת דוגמה לילדיו האמיתיים עלי אדמות, כדי שנוכל לחקות את אבינו, בדיוק כפי שעשה ישוע:

"אָמֵן אָמֵן אֹמֵר אֲנִי לָכֶם, הַבֵּן לֹא יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת דְּבַר מֵעַצְמוֹ, כִּי אִם אֶת אֲשֶׁר יִרְאֶה אֶת הָאֵב עֹשֶׂה; כִּי אֶת אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הוּא, כֵּן יַעֲשֶׂה גַם הַבֵּן" (יוחנן ה:יט).

פרטים נוספים על המצווה הרביעית

היום השביעי בספר בראשית

זוהי ההתייחסות בספר בראשית, אשר הופכת את העובדה שהבורא הפריד את היום השביעי מכל שאר הימים לברורה לחלוטין וכי זהו יום מנוחה.

עד לנקודה זו בכתבי הקודש, האל עדיין לא היה ספציפי לגבי מה שעל האדם, שנברא יום קודם, לעשות ביום השביעי. רק כאשר העם הנבחר החל את מסעו לארץ המובטחת, אלוהים נתן להם הוראות מפורטות לגבי היום השביעי.

לאחר 400 שנות עבדות בארץ זרה פגאנית, העם הנבחר היה זקוק להבהרה בנוגע ליום השביעי. זו הסיבה שאלוהים עצמו כתב זאת על לוח אבן, כדי שכולם יבינו שזו מצווה ישירות מאלוהים ולא מהאדם.

המצווה הרביעית במלואה

נראה מה כתב אלוהים על היום השביעי בשלמותו:

"זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת שַׁבַּת לְקַדְּשׁוֹ קֹדֶשׁ. שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל מְלֹאכֶתְךָ [מְלֹאכָה], יוֹם הַשְּׁבִיעִי יוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבְּתוֹן לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ; לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלֹאכָה, אֶתָּה וּבִנְךָ וּבִתְּךָ, עַבְדְּךָ וְאִמְתְּךָ, וּבְהֵמַתְךָ, וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ. כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, אֶת הַיָּם וְאֶת כָּל אֲשֶׁר בָּם, וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי; עַל כֵּן בֵּרַךְ יְהוָה אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֵׁהוּ" (שמות כ:ח-יא).

מדוע המצווה מתחילה בפועל "זְכוֹר"?

תזכורת לנוהג קיים

העובדה שאלוהים פותח את המצווה בפועל "זְכוֹר" [עברית: זכר] מבהירה כי המנוחה ביום השביעי לא הייתה דבר חדש עבור עמו.

בגלל מצבם כעבדים במצרים, הם לא יכלו לשמור עליו באופן קבוע או בצורה הנכונה. יש גם לשים לב כי מצווה זו היא בפער המצווה המפורטת ביותר בעשרת הדיברות, ותופסת שליש מהפסוקים המוקדשים למצוות.

מוקד המצווה

יכולנו להרחיב רבות על פסוק זה משמות, אך ברצוני להתמקד במטרה המרכזית של מחקר זה: להראות כי אלוהים לא הזכיר דבר במצווה הרביעית הקשור לעבודה זרה, התכנסות במקום מסוים כדי לשיר, להתפלל או ללמוד את כתבי הקודש.

מה שהוא כן הדגיש הוא שעלינו לזכור כי היום הזה, השביעי, הוא זה שהוא קידש והפריד כיום מנוחה.

המנוחה מחייבת את כולם

הציווי של אלוהים לנוח ביום השביעי הוא כה מחייב עד שהוא הרחיב את המצווה כך שתכלול גם את אורחינו (גרים), עובדינו (עבדים), ואפילו את בעלי החיים שלנו, והבהיר היטב כי לא תהיה שום עבודה חולית המותרת ביום זה.

עבודת האל, צרכים בסיסיים ומעשי חסד בשבת

תורתו של ישוע על השבת

כאשר היה בקרבנו, ישוע הבהיר כי מעשים הקשורים לעבודת האל על פני הארץ (יוחנן ה:יז), צרכים בסיסיים של האדם כגון אכילה (מתי יב:א), ומעשי חסד כלפי הזולת (יוחנן ז:כג) יכולים וצריכים להיעשות ביום השביעי מבלי להפר את המצווה הרביעית.

מנוחה ועונג באלוהים

ביום השביעי, ילדו של אלוהים נח מעבודתו וכך מחקה את אביו שבשמיים. הוא גם עובד את האל ומתענג בתורתו, לא רק ביום השביעי, אלא בכל ימות השבוע.

ילדו של אלוהים אוהב ושמח לקיים את כל מה שאביו לימד אותו:
"אֲשֶׁר־יֵאָמֵר אֱלֹהִים לַאֲשֶׁר לֹא הִלֵּךְ בְּעֵצַת הַשָּׁעִים, וּבְדַרְכֵי חֲטָאִים לֹא עָמַד, וּבְמוֹשָׁב לְצִים לֹא יָשָׁב. כִּי אִם בְּתוֹכָת יְהוָה חָפְצוֹ, וּבְתוֹכָתוֹ יְהַגֶּה יוֹמָם וּלְיָלָה" (תהילים א:א-ב; ראה גם: תהילים מ:ח; קיב:א; קיט:יא; קיט:לה; קיט:מח; קיט:עב; קיט:צב; איוב כג:יב; ירמיהו טו:ו; לוקס ב:לז; א יוחנן ה:ג).

ההבטחה בישיעהו נ"ח:י"ג-י"ד

אלוהים השתמש בנביא ישעיהו כדוברו כדי להציג אחת ההבטחות היפות ביותר בתנ"ך לאלו המצייתים לו על ידי שמירת השבת כיום מנוחה:
"אִם-תִּשָׁב מִשָּׁבֶת רְגְלְךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶךָ בְּיוֹם קִדְשִׁי וְקִרְאתָ לְשָׁבֶת עֲנֵג לְקִדּוֹשׁ יְהוָה מְכַבֵּד וְכַבְּדָתוֹ מְעֲשׂוֹת דַּרְכֶיךָ מִמָּצָא חֲפָצֶךָ וְדָבַר דָּבַר, אֲזַי תִּתְעַנֵּג עַל-יְהוָה וְהִרְכַּבְתִּיךָ עַל-בָּמֹתַי אֲרָץ וְהֶאֱכַלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ כִּי פִי יְהוָה דָּבַר" (ישעיהו נח:יג-יד).

ברכות השבת הן גם לגויים

הגויים והיום השביעי

הבטחה מיוחדת ויפה הקשורה ליום השביעי שמורה לאלו המחפשים את ברכותיו של אלוהים. לנביא ישעיהו, ה' הרחיב והבהיר כי ברכות השבת אינן מוגבלות ליהודים בלבד.

הבטחת האל לגויים השומרים את השבת

"וּבְנֵי הַנֶּכֶר נִכְרַח הַנְּלֻיִם עַל-יְהוָה לְשָׁרְתוֹ וּלְאֶהֱבָה אֶת-שֵׁם יְהוָה לְהִיּוֹת לוֹ לְעֹבְדִים כָּל-שֹׁמֵר שָׁבֶת מִחֻלּוֹ וּמִחֲזִיקִים בְּכַרְיֹתָי, וְהִבִּיאֹתִים אֵל-הַר קִדְשִׁי וְשִׁמְחֹתִים בְּבֵית תְּפִלָּתִי, עוֹלְתֵיהֶם וְזִבְחֵיהֶם לְרָצוֹן עַל-מִזְבְּחֵי כִּי בֵּיתִי בֵּית-תְּפִלָּה יִקְרָא לְכָל-הָעַמִּים" (ישעיהו נו:ז).

שבת ופעילויות בכנסייה

מנוחה ביום השביעי

הנוצרי הצייתן, בין אם יהודי משיחי או גוי, נח ביום השביעי משום שזהו, ולא יום אחר, היום אשר ה' ציווה עליו לנוח.

אם אתה רוצה לקיים אינטראקציה עם אלוהיך בקבוצה, או לעבוד את ה' יחד עם אחיך ואחיותיך במשיח, אתה יכול לעשות זאת בכל זמן שיש הזדמנות, מה שקורה בדרך כלל בימי ראשון וגם בימי רביעי או חמישי, כאשר כנסיות רבות מקיימות תפילות, לימודי תורה, ריפוי ושירותים אחרים.

נוכחות בבית הכנסת בשבתות

גם היהודים בתקופה המקראית וגם היהודים האורתודוקסים בימינו נוהגים לפקוד את בתי הכנסת בשבתות, משום שזהו יום נוח יותר, שכן הם אינם עובדים ביום זה, בציות למצווה הרביעית.

ישוע והשבת

נוכחותו הקבועה במקדש

ישוע עצמו פקד את המקדש בשבתות בקביעות, אך בשום שלב לא רמז כי עשה זאת משום שזהו חלק מהמצווה הרביעית—משום שזה פשוט אינו כך.

דגם של מקדש ירושלים לפני שנהרס על ידי הרומאים בשנת 70 לספירה. ישוע נהג לפקוד ולדרוש במקדש ובבתי הכנסת.

ישוע פעל להצלת נפשות בשבת

ישוע היה עסוק שבעה ימים בשבוע במילוי עבודתו של אביו:
"אמר להם ישוע, מאכלי הוא לעשות את רצון השולח אותי ולהשלים את מעשהו" (יוחנן ד:לד).

וכן:

"ויען אותם ישוע, אבי עובד עד עתה וגם אני עובד" (יוחנן ה:יז).

ביום השבת, הוא מצא לעיתים קרובות את מספר האנשים הגדול ביותר במקדש שהיו זקוקים לשמוע את בשורת המלכות:

"ויבוא נצרת אשר נגדל שם ויבא כדרךכו ביום השבת אל בית הכנסת ויקם לקרוא" (לוקס ד:טז).

תורתו של ישוע, במילים ובמעשים

תלמידו האמיתי של המשיח מעצב את חייו בכל דרך לפי דוגמתו. הוא הבהיר כי אם אנו אוהבים אותו, נהיה צייתנים לאב ולבן. אין זו דרישה לחלשים, אלא לאלו שעיניהם מכוונות למלכות האלוהים ומוכנים לעשות כל מה שנדרש כדי לרשת חיי עולם—even אם הדבר מעורר התנגדות מצד חברים, הכנסייה, והמשפחה. המצוות בנוגע לשיער זקן, הציצית, המילה, השבת והבשרים האסורים, מתעלמת על ידי רוב הנצרות, ואלו שמסרבים ללכת אחרי ההמון בוודאי יירדפו, כפי שישוע אמר לנו. הציות לאלוהים דורש אומץ, אך הגמול הוא חיי נצח.